

РЕШЕНИЕ

№ 1194

гр. София, 04.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 7-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВАН АЛ. СТОИЛОВ

при участието на секретаря МАРИЯ АЛ. ХАРИЗАНОВА
като разгледа докладваното от ИВАН АЛ. СТОИЛОВ Административно
наказателно дело № 20211110215383 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 59 и сл. от ЗАНН

С НП № 317492/12.09.2017 г., издадено от ***** – заместник-кмет на СО, на
***** П., с ЕГН *****,

за това, че на 25.08.2017 г., в 12.10 часа, пътува в гр. София в А 404 (с инвент. № 3606), констатирано след спирка: ул. Велчо Атанасов посока: Централна гара, район: Слатина, с карта с различна конфигурация от тази на перфоратора в превозното средство и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, с което виновно нарушила чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл. 35, ал. 1, вр. чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО, поради което на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от НРУПОГТТСО, ѝ е наложена глоба в размер на 200 (двеста) лева.

Постановлението е обжалвано в срок от ***** П., която в подадената жалба моли същото да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Изтъква се, че жалбоподателят разбрала за процесното НП от запорно съобщение, изпратено до работодателя ѝ, като отрича въобще да ѝ е било връчвано подобно НП. Претендира се и за изтекла давност по чл. 82, ал. 1 от НК. За с. з., редовно призована, жалбоподателят не се явява.

Административно наказващият орган изпраща представител, който моли атакуваното НП да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното:

1. По допустимостта на жалбата.

В атакуваното НП № 317492/12.09.2017 г. е налице служебно отбелязване, че същото е влязло в сила на 24.01.2018 г. От приложен протокол за посещение и връчване на НП № 317492/12.09.2017 г. е видно, че длъжностно лице от СО е посетило на 21.12.2017 г. адреса на Ренета П. в гр. София, жк. Сухата река, бл. 67, вх. Г, ап. 53, но лицето не е открито. Тоест, определено става ясно, че АНО се е позовал на разпоредбата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН (*„Когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването“*), за да приеме, че НП е влязло в сила. Разпоредбата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН обаче няма предвид фактическото ненамиране на нарушителя на адреса му на определена дата (при това на база еднократно посещение от длъжностното лице), а безспорни факти, че към момента на посещението на длъжностните лица същият вече не живее на адреса и кумулативно с това „новият му адрес е неизвестен“. Изричното уточнение за това кумулативно обстоятелство от страна на законодателя е именно за да се отграничат случаите на недостатъчно положени адекватни усилия по връчване на НП от съставомерната хипотеза на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Видно е, че за нуждите на настоящото съдебно производство жалбоподателят Ренета П. е била редовно призована от същия адрес, на който не е била открита - гр. София, жк. Сухата река, бл. 67, вх. Г, ап. 53. В този смисъл, АНО неправилно се е позовал на хипотезата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, която не е била налице. С оглед горното, жалбата се явява допустима и, доколкото не се установява противното, същата е подадена в срок.

2. Относно нарушението на процесуалния закон.

Разглеждайки обжалваното наказателно постановление и актът, въз основа на който същото е било издадено, съдът намира, че **към настоящия момент е изтекла абсолютната давност за административно-наказателно преследване**. Съгласно чл. 11 от ЗАНН, по въпросите за вината, вменяемостта и обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на НК. Давността безспорно е обстоятелство, изключващо отговорността. Член 80 и чл. 81 от НК уреждат института на абсолютната давност за реализиране на наказателно преследване за извършено престъпление. В тази връзка извършителят на административно нарушение не може да бъде поставян в по-неблагоприятно положение от извършител на престъпление. Предвид това, законодателят е създал и специален ред за налагане на административни наказания, регламентиран в ЗАНН, като съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите за обстоятелствата, изключващи отговорността се прилагат субсидиарно разпоредбите на общата част на НК, доколкото в специалния закон не е предвидено друго. Безспорно е обстоятелството, че в ЗАНН изрично не е предвидена погасителна давност за извършените административни нарушения, както и че институтът на погасителната давност е уреден именно в общата част на НК - глава IX "Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание".

В този смисъл, по отношение на погасяването по давност на извършеното административно нарушение следва да намери приложение разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 и чл. 81, ал. 3 от НК. Съгласно последните два текста (в редакцията им към датата на нарушението – 25.08.2017 г. и съобразно разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от ЗАНН и чл. 2, ал. 1 от НК), деяния, за които се предвижда административно наказание "глоба" се погасяват с абсолютна давност **четири години и половина**. В случая не е налице специалната хипотеза на 5-годишна давност, визирана в чл. 34, ал. 2 от ЗАНН. Независимо от етапите на административно-наказателното производство (съставяне на АУАН, издаване на НП, въззивно и касационно обжалване), при изтичане на четири години и половина от датата на извършване на нарушението (този срок е изтекъл на 25.02.2022 г.), административнонаказателното производство се явява незаконосъобразно и следва да бъде прекратено.

3. Относно приложението на материалния закон.

Горните аргументи изключват необходимостта от обсъждане на правилното приложение на материалния закон.

С оглед отмяната на НП и прекратяването на производството, искането на процесуалния представител на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде оставено без уважение.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 3 от ЗАНН, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 317492/12.09.2017 г., издадено от ***** – заместник-кмет на СО, на ***** П., и **ПРЕКРАТЯВА** административно-наказателното производство.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Административен Съд – София-град в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____